

Meningsforskiel tilbage. Der staar i Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov; men det ærede Medlem vil have føiet til: „eller som have Hjemmel i Hærloven, Lønningslov og alle andre specielle Love.“ Det er det, som det ærede Medlem vil have føiet til; det vil han have betragtet som jevnbørdigt med vore Bevillinger paa Finantsloven, ikke sandt? (Scaventius: Ja!) Men jeg vil ubetinget sige, at med Hensyn til Bevillinger kjende vi kun Finantsloven som Hovedlov med Tillægsbevillingen, og at Rigsdagen er fuldt berettiget til at negte en Regjering Bevilling til Opfyldelse af denne eller hin Lov, naar den finder det fornødent lige overfor en saadan Regjering. Det er fuldstændig berettiget, og de Herrer have kun in mente lavet ved de senere Mars Fortolkningsskunst et Tillæg til § 49, der svæver i Luften, men som albrig nogensinde har eksisteret eller været paatænkt. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov, det er det Afgjørende: men der er ikke føiet til: eller som har Hjemmel i alle mulige andre Love. Der er Forskiellen; men jeg skal ikke ved denne Keilighed komme nærmere ind paa at betegne, hvorledes den Forskiel er, der gaar igjennem hele vor Politikk. Naar det ærede Medlem imidlertid vil have Hæstebestemmelsen sat over Grundlovens § 49, saa rider jeg ikke med paa den Galei.

Scaventius: Den ærede Ordfører overhørte Et af, hvad jeg sagde, thi jeg er saa fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at Finantsloven ligesom enhver anden Lov kan opheve bestaaende Love, men den kan kun gjøre det ved at udtale det direkte. Hvis altsaa den ærede Ordfører foreslaar i Finantsloven en Anmærkning, hvorigjennem Hærens Hæstebestand indskrænkes til det og det Antal, og denne Bestemmelse bliver vedtaget af Folkethinget og Landstinget, og Loven stadfæstes af Regjeringen, saa er der ingen Tvivl om, at Finantsloven altsaa har ophævet en bestaaende Lov. (En Stemme: Ja, for det Nar.) Ja, naturligvis for den Tid, Finantsloven gjælder. Jeg indrømmer fuldkommen, at, hvis alle Faktorer derom ere enige, kan dette ske, men det er slet ikke Spørgsmaalet her. Her gjælder det om noget ganske Andet. Spørgsmaalet er dette. Kan man indirekte, blot ved at nedsette Bevillingen, opheve selv kun for det løbende Finantsaar en bestaaende Lov, og det er det, vi negte, det er det, de Herrer ikke kunne sætte igjennem.

Ordføreren (Berg): Nei „de Herrer“ kunne ikke sætte Meget igjennem under de nuværende Forhold, men vi kunne dog forklare vore Anskuelser, saa have vi dem bedre paa det Rene siden. Det ærede Medlem var saa venlig at

indrømme, at man kunde forandre bestaaende Love ved positive Bestemmelser paa Finantsloven, naar alle Faktorer derom vare enige; men det er ikke min Opfattelse. Min Opfattelse er den, at det kan enhver Faktor gjøre. Det er selvfølgelig ganske simpelt. Naar Folkethinget for Eksempel af Mangel paa Tillid vil negte Krigsministeren eller Marineministeren — da vi have de to Ministerne tilstede, skal jeg nævne dem — Budgettets §§ 22 og 23, saa kan Folkethinget selvfølgelig ganske simpelt i sin lovlige Bevillingsret gjøre dette, og hvad bliver da Ministeren nødt til? Han bliver ligeoverfor en saadan Beslutning nødt til at træde af. Han kan ikke reggere uden Bevilling, og Hærloven er ingen Bevilling. Der hører nemlig til, at Finantsloven skal vedtages. Er der en af Faktorerne, der ikke er med til at vedtage den, saa have vi ingen Finantslov, altsaa kan Ministeren ikke regjere. (Afbrudelse af Bille). Det er en ganske simpel WC., som det ærede Medlem har kjendt ligesaa sine unge Studenterdage. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's St. Valgkreds (Bille) bliver forundret derover, men jeg har hørt denne Lære saa mange Gange baade fra hans og Andres Side (Bille: Nei!). So, ganske bestemt, og den er jo ogsaa en Selvfølge. Men det Spørgsmaal, der her omtales, er egentlig ikke angaaende Ophævelsen af en bestaaende Lov. Det dreier sig ikke engang om paa nogen Maade at krænte nogen Bestemmelse i Hærloven. Det angaar langt mindre bestemte Forhold, thi der staar slet Intet i Hærloven om, hvilke Hæste man skal have, hvor dyre de skulle være, eller hvor gamle de skulle være, naar man lader dem gaa af. Selv om de Herrer amende deres Theori, saa er det slet Intet at indvende imod, at Rigsdagen sætter en obligatorisk Bevilling og siger til Ministeren: Den maa du benytte til det og det Diemed og ikke en Skilling mere. Men alle konstitutionelle Forhandlinger forudsætte i Almindelighed fornuftigvis en Overveelse af saadanne Forhold, og derfor er man ogsaa bleven enig med Ministeren om i dyre Nar at give en Tillægsbevilling med Hensyn til Hæste, hvor det viser sig nødvendigt for at holde Hæstebestanden i den Orden, som Hærens Lær i Overensstemmelse med Hærloven kræver. Efter den Tid ere vi imidlertid komme ind paa Fortolkningens Periode og ville lave Tillæg til Grundloven, navnlig dens § 49, næsten i enhver Linie af enhver Speciallov, og derved ere vi komme i Strid om denne Bestemmelse, men ikke om Realiteten. Det er Sagen, saaledes forholder det sig ganske simpelt. Det er tilstrækkeligt om dette Spørgsmaal. Jeg foreslaar, at vi vedtage Forslaget under Nr. 102, for at naae dertil at faae Krigsbestyrelsen til at gaa tilbage til sin gamle konstitutionelle Opfattelse angaaende dette Punkt, hvor godt de Herrer end mene at seile nu.